

Arrest

**nr. 93 692 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2012 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat E. GRAULS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Kamëz en bent u Albanees staatsburger. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielrelaas integraal baseert op de asielmotieven die uw echtgenoot X X in het kader van zijn asielrelaas reeds aankaartte. Zo zei u net als uw echtgenoot dat u sinds 2007 met de broers X in een bloedvete verwickeld bent. De X wilden van geen verzoening weten. In het kader van de problemen met de X werden ook u en uw kinderen bedreigd en lastig gevallen. Door de autoriteiten werden jullie niet gesteund of beschermd. Hierdoor zagen jullie zich genoodzaakt jullie woning te koop aan te bieden en Albanië te verlaten. Op 23 mei 2012 vroegen jullie in België asiel aan. Ter staving van uw identiteit legde u uw paspoort, uitgereikt op 7 maart 2012, en uw identiteitskaart, uitgereikt op 14 april 2011, neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van zijn asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag genomen, die luidt als volgt:

[...]

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw aanvraag niet in overweging te nemen."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster betwist niet dat *"u uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot."* Het beroep van verzoekster echtgenoot werd met het arrest nr. 93 691 van 17 december 2012 verworpen. Aangezien de middelen identiek zijn volstaat het te verwijzen naar voornoemd verwerpingsarrest.

2.1.1. Verzoekende partij voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling.

Eerste middel.

Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur nl. de inhoudelijke motiveringsplicht, meer concreet artikel 3 van de Motiveringswet van 29 juli 1991 en de zorgvuldigheidsplicht. Doordat de motivering van het CGVS in haar beslissing van 31 augustus 2012 weinig afdoende is en, vertrekkend van deze motivering, haar beslissing onredelijk is. Terwijl art. 3 van de Motiveringswet van 29 juli 1991 het volgende stelt : (...). Zo stelt BOES bovendien : (...). In de rechtsleer wordt gewezen op de draagkrachtvereiste en de evenredigheidsvereiste. De draagkrachtvereiste betekent dat de beslissing voldoende steun moet kunnen vinden in de motieven. In wezen lijkt dit te verwijzen naar het "gezond verstand" : kan men, vertrekkende van de motieven, stellen dat de beslissing daar in redelijkheid uit afgeleid kan worden? De evenredigheidsvereiste impliceert dat hoe belangrijker de beslissing, hoe uitvoeriger en grondiger de motivering." (BOES, M., Administratief Recht, 2002, Acco Leuven, 66-67). Dat het CGVS in haar motivering tot weigering van de status van vluchteling verscheidene keren stipuleert dat verzoekers relaas voor het CGVS niet overeenstemt met wat er onder een bloedwraak wordt verstaan. Dat verzoeker nochtans telkens te goeder trouw is geweest, dat zij nooit gelogen heeft en dat haar relaas zeker waarachtig is . Zo meent het Commissariaat-Generaal dat bloedwraak volgens de meest strikte interpretatie een 'voorbereide familiale wraak voor verloren bloed' is. Concreet betekent dit voor het CGVS dat de familie van het slachtoffer van een moord een lid van de familie van de dader doodt om het verlies van eer en bloed dat het gevolg was van de eerste moord te herstellen. Het CGVS is verder de mening toegedaan dat volgens een minder strikte interpretaties elke vergeldingsmoord tussen families als bloedwraak kan worden gedefinieerd. Volgens de breedste interpretatie meent het CGVS dat elke moord wordt meegeteld als mogelijke bloedwraak, omdat die eventueel zou kunnen leiden tot een wraakactie door de familie van het slachtoffer. Voorts meent het CGVS dat in de praktijk en ongeacht de definitie dit kan leiden tot een vicieuze cirkel van vergeldingsmoorden die alleen door de traditionele in de Kanun omschreven vormen van bemiddeling en genoegdoening tussen de betrokken families of clans kan worden doorbroken. Volgens het CGVS schrijft de Kanun voor dat alleen volwassen mannen van de rivaliserende familie of clan doelwit kunnen worden van bloedwraak, in de eerste plaats diegene die schuldig is aan de schennis van eer, of anders zijn mannelijke bloedverwanten. Volgens het CGVS kan er bijgevolg enkel van bloedwraak sprake zijn wannéér er een moord is gebeurd, hetgeen in casu niet het geval is. Verzoeker wenst de argumentatie, de foutieve informatie waarop het CGVS zich baseert en haar incorrecte denkwijze weerleggen. Hiertoe baseert verzoeker zich op zijn ervaring, dewelke ondersteund wordt door stuk 2 bundel verzoeker. De bloedwraak is gebaseerd op een grondrecht dat is vastgelegd in de Kanun. De 15-eeuwse gedragscode schrijft ondermeer nauwkeurig voor hoe een moord of de schending van de familie-eer dient te worden gewroken. Als de dader onvindbaar is, lopen andere familieleden gevaar. Het strenge communistische bewind van de gewezen partijleider Enver Hoxha maakte een resoluut einde aan de bloedwraakpraktijken maar in de chaos na de val van het communisme herleefde de wrakingstraditie zegt Rasim Gjoka, directeur van een stichting die bemiddelt in de familievetes. "Na 1991 ging alle staatseigendom over in particuliere handen. Veel vetes hebben betrekking op een eigendomsconflict. Maar het kan ook om bijzonder kleine aanleidingen zijn, zoals een kroeggevecht." Dat nog maar weinig Albanezen bekend zijn met de principes van dit gewoonterecht, blijkt uit het feit dat ook vrouwen steeds vaker slachtoffer van de bloedvete worden, wat in strijd is met de richtlijnen van de Gjakmarra (bloedwraak). Ook lopen kinderen op een steeds jongere leeftijd gevaar slachtoffer te worden. Volgens

het CGVS wordt de bloedwraak enkel uitgesproken tegen mannen, hetgeen manifest incorrect is. Verder meent het CGVS dat verzoekers situatie eigenlijk een individuele aangelegenheid is. Het CGVS meent dat de rechtbank en de overheidsdiensten in Albanië in staat zijn om de problemen te bedwingen. Echter staat de Albanese overheid machteloos tegen een bloedwraak, (stuk 2 bundel verzoeker). Zo heeft verzoeker tijdens de procedure bij het CGVS verscheidene documenten neergelegd waarin de burgemeester o.a. bevestigt dat de overheid ondanks alle wettelijke inspanningen niet bij machte is het fenomeen te doen afnemen. Als duizenden Albanese families gevlucht of ondergedoken zijn voor de bloedwraak, is dit dan nog een privézaak? Met moet niet naar de theorie van de Conventie kijken, maar naar de praktijk van de vele bloedwraakvluchtelingen. Verzoeker wil immers ook niet voor een economische vluchteling versleten worden. In Albanië had verzoeker kapitaal. Als verzoeker niet bang was voor de bloedwraak, waarom zou verzoeker als sukkelaar voor de Conventie verschijnen in plaats van terug te gaan naar zijn geboorteland? Hier heeft verzoeker werkelijk niets, geen geld, geen kansen, geen hoop op beterschap. In België blijven is voor verzoeker een risico maar teruggaan naar Albanië staat gelijk aan zelfmoord, zelfs indien verzoeker naar een ander gedeelte van Albanië zou trekken. Verzoeker stelt dan ook dat het CGVS te weinig onderzoek naar bloedwraak heeft verricht, dat het CGVS immers meent dat bloedwraak enkel kan indien er een moord tussen verschillende familieleden is gebeurd. Echter indien het CGVS het internet een beetje doorschuimt, zou het CGVS ook gemerkt hebben dat bij een kleine familievete, zelfs een kroegenruzie, een bloedwraak kan uitgesproken worden. Verzoeker en diens echtgenoot hebben immers de eer van de Selajs geraakt door hen in een rechtsgeding te betrekken en hun frauduleuze verhalen aan het zonlicht te brengen. Bovendien is het niet zo dat enkel mannen gewraakt worden voor de bloedwraak maar ook vrouwen en kleine kinderen. Informatie dewelke het CGVS niet kende of in overweging heeft genomen. Dat deze onzorgvuldigheid verder een impact heeft op de motivering van een beslissing van het CGVS, dewelke hierdoor onsamenhangend overkomt. Het CGVS is bij het acteren van het relaas van verzoeker weinig zorgvuldig tewerk gegaan, hetgeen zijn implicatie heeft op de motivering van haar negatieve beslissing. Dat, door deze onzorgvuldigheid, verzoeker vreest in zijn thuisland vervolgd te worden, zelfs vermoord te worden. Het valt bijgevolg helemaal niet uit te sluiten dat deze feitelijkheden onwaar zijn, integendeel.”

2.1.2. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (RvS, nr. 167.852 van 15 februari 2007). Verzoeker voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht (RvS, nr. 167.852 van 15 februari 2007).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Voorts werpt de verzoekende partij op dat uit nieuwe informatie, die hij aan zijn verzoekschrift toevoegt, blijkt dat de commissaris-generaal zich vergist wanneer hij stelt dat er enkel sprake kan zijn van bloedwraak als er een moord gebeurd is. Volgens deze informatie is bloedwraak ook mogelijk wanneer de familie-eer geschonden werd. Dat nog maar weinig Albanese bekend zijn met de principes van dit gewoonterecht blijkt uit het feit dat ook vrouwen steeds vaker het slachtoffer van de bloedvete worden en dat kinderen op steeds jongere leeftijd eveneens gevaar lopen, wat in strijd is met de richtlijnen van de Gjakmarra (bloedwraak) zoals beschreven in de 15de-eeuwse gedragscode, de Kanun.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er inderdaad ook sprake kan zijn van bloedwraak zonder dat er een (poging tot) moord gebeurd is, maar wanneer de familie-eer geschonden werd, bvb. in geval van verkrachting van de echtgenote, ontvoering, publieke leugens of beledigingen, ernstige bedreigingen, slagen of verwondingen. In casu gaat het echter helemaal niet om de schending van de familie-eer maar om een conflict tussen verzoeker en zijn burens, de broers Selaj, omdat de muziek van verzoekers zoon volgens hen te luid stond: een gewone burenruzie wegens geluidsoverlast. Het is niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om op basis van de informatie in het administratief

dossier te oordelen dat verzoekers relaas niet behoort tot de regels van de Kanun. Bovendien heeft verzoeker nagelaten de nieuwe informatie te bezorgen aan de commissaris-generaal, zodat deze er geen rekening mee kon houden.

Bovendien is niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te motiveren dat verzoekers gedrag totaal niet in overeenstemming is met zijn beweerde vrees voor wraakacties van de broers Selaj in het kader van bloedwraak. Zo blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker en zijn familieleden, ondanks verzoekers bewering dat zij sinds 2007 in een bloedvete zouden zijn verwickeld, gewoon vrijuit konden bewegen. Tot in oktober 2011 werkte verzoeker gewoon als vervoerder van goederen met zijn vrachtwagen binnen Albanië (verhoorverslag CGVS, p. 5). Verzoekers zoon Halil, die in Albanië achterbleef en die, zoals uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt, betrokken partij is (CGVS, p. 7 en 11), woont in Tirana, waar hij zich bezighoudt met karate en af en toe naar verzoekers huis gaat, waarbij hij nooit problemen heeft ondervonden (CGVS, p. 3-4 en 13). Deze door verzoeker geschetste bewegingsvrijheid van hemzelf en zijn zoon staat haaks op de zeer voorzichtige houding die van mensen die in een bloedvete verwickeld zijn kan verwacht worden aangezien zij in principe enkel in huis nog veilig zijn. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat, ondanks het feit dat de broers Selaj verzoekers familie om verzoening vroegen en zij deze vraag positief beantwoordden, de vete tussen verzoekers familie en de Selajs gewoon doorging (CGVS-vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5; CGVS, p. 7). Nochtans blijkt uit bovengenoemde informatie dat bloedwraak bij verzoening (na bemiddeling) beëindigd wordt.

Gelet op het voorgaande is niet kennelijk onredelijk dat de commissaris-generaal tot het besluit is gekomen dat uit niets blijkt dat de door verzoekende partij geschetste burenruzie als een traditionele bloedvete, zoals door de Kanun beschreven en geregeld wordt, kan worden bestempeld. Verzoeker verklaarde bovendien uitdrukkelijk dat hij (binnen de familie Selaj) slechts met de twee broers problemen had (CGVS, p. 13). De problemen tussen verzoeker en de Selaj broers zijn bijgevolg problemen van louter gemeenrechtelijke/strafrechtelijke en interpersoonlijke aard, die echter geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Informatie waaruit blijkt dat kinderen en ook vrouwen meer en meer het slachtoffer worden van bloedwraak doet hieraan eveneens geen afbreuk.

Verder betoogt verzoeker dat de Albanese overheid in de praktijk machteloos staat tegen gevallen van bloedwraak. Ondanks alle wettelijke inspanningen blijkt volgens de verzoekende partij uit de informatie dat de overheid niet bij machte is het fenomeen te doen afnemen.

Overheidsbescherming in het algemeen wordt geboden wanneer de staat redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging treft onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot dergelijke bescherming heeft. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt gezinszins een resultaatsverbintenis in.

Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming en in dit geval dient te worden vastgesteld dat de Albanese autoriteiten al het mogelijke hebben gedaan om verzoeker de nodige bescherming te bieden. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat verzoeker het beweerde passieve optreden van de Albanese overheid naar aanleiding van zijn problemen totaal niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen die volgens de Europese Commissie een positief effect heeft op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit voornoemde informatie dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag of corruptie van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Daarnaast blijkt uit verzoekers verklaringen (CGVS, p. 6-7 en 11) en uit de vele neergelegde documenten dat de broers Selaj meermaals, zowel in eerste aanleg als in beroep, veroordeeld werden onder meer wegens bedreigingen met wapens, illegaal wapenbezit en het beschadigen van voorwerpen.

Het is niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal te concluderen dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij voor zijn problemen met de broers Selaj of in geval van nieuwe

problemen met hen na een eventuele terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de hulp/bescherming van de lokale en/of hogere autoriteiten van zijn land van herkomst.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekende partij voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel. Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur nl. het redelijkheidsbeginsel. Doordat het CGVS, gezien haar motivering, niet redelijkerwijs tot haar beslissing in datum van 31 augustus 2012 kon gekomen zijn. Terwijl het redelijkheidsbeginsel net het volgende (...). Dat conform de verklaringen van verzoeker onder het eerste middel, de verklaringen van verzoeker aan het CGVS niet onwaarschijnlijk zijn. Dat het niet onwaarschijnlijk is dat een bloedwraak wordt uitgesproken wanneer één buur de ander buur beledigt, één buur de andere buur aanpakt op zijn corrupte activiteiten. Dat het niet onwaarschijnlijk is dat een bloedwraak zelfs tegen verzoekers vrouw kan uitgesproken worden alsmede tegen verzoekers kinderen. Dat het immers niet meer zo is dat een bloedwraak enkel tegen mannen uitgesproken wordt en evenzeer niet meer enkel geldt als een vergeldingsactie voor een moord. Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar stuk 2.”

2.2.2. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat het is niet kennelijk onredelijk van de commissaris- generaal te concluderen dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij voor zijn problemen met de broers Selaj of in geval van nieuwe problemen met hen na een eventuele terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de hulp/bescherming van de lokale en/of hogere autoriteiten van zijn land van herkomst. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekende partij voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

*“Aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut.
Derde middel. Schending van artikel 4 8/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Doordat het CGVS stelt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Terwijl conform artikel 48/4 Vreemdelingenwet de subsidiaire bescherming toegekend dient te worden aan personen die bij terugkeer naar hun land het risico lopen op ernstige schade zoals ernstige bedreiging van het leven of een vernederende behandeling. Dat zoals hierboven reeds meerdere malen werd gesteld verzoeker vreest voor zijn leven en voor het leven van diens familieleden indien hij terug dient te keren naar Albanië. Dat immers de bloedwraak uitgesproken door de familie Selaj geen lokaal probleem is. Dat de familie Selaj meerdere autoriteiten kent om verzoeker en verzoekers familie het leven zuur te maken, te bedreigen en zelfs te vermoorden. Verzoeker durft en kan niet meer om de bescherming van zijn land vragen. Het is immers zo dat de terugkeer van een bloedwraak op grote schaal volgens conflictbemiddelaar Rasim Gjoka juist het gevolg is van een zwakke rechtstaat, waardoor mensen hun gewoonterecht weer in ere herstellen. "Het grote probleem is wetteloosheid en het totale gebrek aan vertrouwen in de rechtstaat. Als de staat sterker was, zou er geen bloedwraak zijn", zegt Rasim Gjoka. Elke aanvraag op subsidiaire bescherming dient individueel onderzocht te worden door het CGVS. Verzoeker dient m.a.w. aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker dient de link te leggen tussen de algemene toestand van zijn thuisland en zijn persoonlijke situatie. In casu is dit risico op ernstige schade meer dan voldoende aangetoond door verzoeker. Verzoeker vreest dan ook volkomen terecht een reëel risico op het lijden van een ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”*

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn argumentatie in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus verwijst naar zijn verklaringen inzake zijn asielerzoek. Inzake zijn vluchtmotieven werd echter besloten dat deze niet getuigden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aangezien verzoeker niet aannemelijk kon maken dat hij niet zonder noemenswaardige problemen elders in Albanië zou kunnen gaan wonen om de aangehaalde problemen te ontlopen. Bijgevolg kan er niet worden gesteld dat er op basis van dezelfde feiten wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade. Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de subsidiaire beschermingsstatus enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Voorts stelt de Raad vast dat werd besloten dat verzoekers vluchtmotieven niet getuigden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aangezien verzoeker niet aannemelijk kon maken dat hij niet op de bescherming kon rekenen van de Albanese autoriteiten. Bijgevolg kan er niet worden gesteld dat er op basis van dezelfde feiten wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade. Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de subsidiaire beschermingsstatus enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

De bestreden beslissingen zijn op een correcte en afdoende wijze genomen en gemotiveerd. De commissaris-generaal kwam, om de redenen die worden vermeld in de beslissingen, niet op kennelijk onredelijk wijze tot de conclusie dat aan verzoekers noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC